

ת"פ 38013/08/18 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד אורן סמיקון

בית משפט השלום באילת

08 מרץ 2022

ת"פ 38013-08-18 מדינת ישראל נ' סמיקון (עציר)

לפני כבוד השופט שי ברגר

המאשימה: מדינת ישראל - פמ"ד

נגד

הנאשם: אורן סמיקון (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד אורלי פיתוסי

ב"כ הנאשם - עו"ד אייל לביא

הנאשם - באמצעים טכנולוגיים (היוועדות חזותית - VC)

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בכתב אישום המייחס לו עבירות רבות של **מעשה מגונה בקטינה מתחת לגיל 14**, לפי סעיף 348(א) בנסיבות 345(א)(3) לחוק העונשין.

עובדות כתב האישום

2. על פי עובדות כתב האישום, במועדים הרלוונטיים היה הנאשם חבר קרוב של משפחתה, קטינה (להלן: "המתלוננת").
3. ברשותו של הנאשם רכב שטח מסוג ריינג'ר (להלן: "הריינג'ר") וסירה במרינה המשרתים אותו בביצוע פעילויות אקסטרים, אליהן נהג לקחת את בנו (להלן: "ב") ואת המתלוננת יחד.
4. במועדים רבים, שאינם ידועים במדויק למאשימה, בערך במהלך שנת 2012, ביקש הנאשם מהמתלוננת

עמוד 1

לעשות לה מסג'. לצורך כך, היה מבקש ממנה לשכב על הבטן, הוא היה יושב עליה והיא הייתה מרגישה זקפה של איבר מינו.

5. בהמשך לכך, כשהמתלוננת ביקשה מהנאשם שיפסיק לעשות לה מסג', היה הנאשם ממשיך בטענה שזה בסדר וכיף ומשכנע את המתלוננת שמעשיו הינם תקינים.

6. במועדים שונים, שאינם ידועים במדויק למאשימה, בערך במהלך שנת 2012, כשהמתלוננת הייתה מבקשת מהנאשם לנהוג בריינג'ר, הנאשם היה מושיב את המתלוננת על ברכיו, בעודו יושב בכיסא הנהג, והיה מתחכך במתלוננת, נוגע לה ברגליים, והיא הייתה מרגישה זקפה של איבר מינו.

7. במועד נוסף, שאינו ידוע במדויק למאשימה, בערך במהלך שנת 2012, הנאשם לקח את המתלוננת אל הסירה ושכנע אותה להיכנס פנימה יחד איתו.

8. בתוך הסירה, עשה הנאשם למתלוננת מסג', ביקש ממנה להוריד את החולצה שלה ואמר לה שהיא "יכולה להוריד גם את הגזייה". המתלוננת סירבה, והנאשם החל לעשות לה מסג' מעל הבגדים, כשהיא שוכבת על הבטן על המיטה בסירה.

9. בהמשך לכך, בעוד המתלוננת שוכבת על המיטה, הנאשם החל להוריד את החגורה שלו מהמכנס ולפתוח את המכנס שלו ואף הוריד את חולצתו.

10. בשלב זה, המתלוננת אמרה לנאשם שהיא רוצה ללכת הביתה, והוא בתגובה אמר לה שהוא לא יפגע בה. הנאשם התיישב על ישבנה של המתלוננת, והיא בתגובה החלה להתרומם מהמיטה וניסתה להורידו מעליה, באמצעות מכה עם מרפקה, עד שקמה, יצאה מהסירה ורצה לכיוון המרינה.

11. הנאשם, במעשיו כמתואר בעובדות לעיל, ביצע מעשים מגונים בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים, לשם גירוי וסיפוק מיני.

תסקיר נפגעת עבירה

12. בעניינה של המתלוננת הוגש תסקיר נפגעת עבירה. מטעמי צנעת הפרט לא אפרט אודותיו בהרחבה.

13. מהתסקיר עולה כי כתוצאה מהפגיעה שחוותה, התמודדה המתלוננת עם סימפטומים האופייניים לנפגעי טראומה, אשר החלישו את יכולתה לתפקד ולהתפתח בהתאם לגילה, וכיום היא סובלת מנזקים קשים ועמוקים, שעלולים להוביל לפגיעה עתידית בכל מערך חייה.

14. כמו כן, במסגרת התסקיר, הומלץ להטיל על הנאשם, בין היתר, פיצוי כספי משמעותי עבור המתלוננת, אשר יהווה עבור המתלוננת אקט להכרה של הנאשם בפגיעה הקשה שגרם לה ולקייח אחריות על מעשיו.

טיעוני הצדדים

15. **המאשימה** עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 30-60 חודשי מאסר בפועל ולהטלת 36 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה, פיצוי בסך ₪ 100,000 למתלוננת וקנס סמלי, וזאת לאור היעדר לקייח אחריות והבעת חרטה, לאור היעדר הליך שיקומי, לאור עברו הפלילי והמשך הסתבכותו בפלילים ולאור כך שחלוף הזמן נבע מדחיות רבות של הנאשם ואין לו אלא להלין על עצמו.

16. **ב"כ הנאשם** עתר להסתפק בתקופת המעצר של הנאשם, וזאת לאור השיהוי הרב בהגשת כתב האישום, לאור נסיבותיו האישיות של הנאשם, ובהן העובדה כי הינו נפגע פעולות איבה ובעל תעודת נכות, אובחן כלוקה בפוסט טראומה והפרעת אישיות, לאור כך שעברו הפלילי של הנאשם התיישן ולאור התקופה הממושכת בה שהה הנאשם במעצר במסגרת ההליכים בתיק והנזק שנגרם לו ולמשפחתו.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

17. בהתאם למתווה שהותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכך בפסיקתו של בית המשפט העליון, אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשם, תוך בחינה אם יש מקום לסטות לקולא או לחומרא מהמתחם.

18. קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה, הוא העיקרון המנחה בענישה, תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בערכים החברתיים שנפגעו במקרה זה, מידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

19. **הערכים המוגנים** שנפגעו ממעשיו של הנאשם במקרה דנן, הינם ההגנה על שלמות גופו, על נפשו ועל כבודו של הקטין, לצד מניעת פגיעה באוטונומיה של קורבן העבירה.

20. בע"פ 8153/19 **פלוני נ' מ"י** (20.10.20) חזר בית המשפט העליון והדגיש את החומרה הרבה הכרוכה בביצוע עבירות מין בקטינים, את הפגיעה הקשה שהן מסיבות לערכים חברתיים מרכזיים ואת מדיניות הענישה המחמירה המתחייבת כלפי מבצעה:

"אין צורך להכביר במילים בדבר השלכותיהן ההרסניות של עבירות מין על הקורבן ועל בני משפחתו. עבירות אלה חודרות לנימי הנפש, גורמות לתחושה קשה של אובדן שליטה ופגיעה בכבוד ובאוטונומיה, הופכות על פיו את עולמו של הקורבן ועלולות לגרום למגוון רחב של תופעות נפשיות וגופניות, המצריכות תהליכי שיקום מורכבים. הדברים נכונים ביתר שאת במקרה שבו קורבן העבירה הוא קטין, שטרם השלים את התפתחותו הגופנית, הנפשית והשכלית. או אז הפגיעה עלולה להיות חמורה במיוחד ולהעמיד בסיכון

את סיכוייו לגדול להיות אדם שלם ומאושר. השבר עמוק עוד יותר שעה שמבצע העבירות הוא אדם שהקורבן רואה בו דמות חיובית ונותן בו את אמונו... בהתאם לכך, זה שנים רבות חוזר ועומד בית משפט זה על הצורך להחמיר בענישתם של עברייני מין, ובפרט ביחס לאלו שקורבנותיהם הם קטינים. זאת, כדי שעונשם יהלום את חומרת מעשיהם וכן כדי ליצור הרתעה. פסיקה זו אף עולה בקנה אחד עם רצון המחוקק... החמרת הענישה בעבירות מין, ובפרט באלו המבוצעות כלפי קטינים, נושאת עמה מסר לפיו החברה מוקיעה מתוכה את מי שרואה אדם אחר ככלי לסיפוק יצריו. החמרת הענישה אף מבטאת הכרה בכאבו של הקורבן, וזו עשויה להיות הצעד הראשון במסע המפרך לשיקומו."

21. בענייננו, לנוכח טיב המעשים ופער הגילאים וניצול היחסים הקרובים בין הנאשם למתלוננת ולמשפחתה, **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** ניכרת. אין מדובר באירוע בודד או במעידה חד פעמית מצדו של הנאשם אלא בתקופה ממושכת, במהלכה הנאשם, שהיה חבר קרוב של משפחת המתלוננת, נהג לקחת את המתלוננת לאטרקציות ספורט שונות, בהיותה בת 11, כשבחלק מהמקרים נתן לה לנהוג בריינג'ר כשהוא מושיב אותה על ברכיו ומתחכך בישבנה תוך שהיא מרגישה את זקפת איבר מינו, ובמקרים נוספים ביקש לעשות לה מסאז' כשהוא יושב עליה והיא מרגישה זקפה של איבר מינו. כמו כן, באחד המקרים, הכניס הנאשם את המתלוננת לסירה שלו, ביקש ממנה להוריד חולצה וגזיזה, היא סירבה, ואז הנאשם החל לפתוח את החגורה של מכנסיו ואף הוריד חולצתו, התיישב על ישבנה, והמתלוננת ניסתה להימלט עד אשר הצליחה לברוח מהסירה.

22. ביחס למפורט לעיל, עוד אדגיש, כי ברי מן הנסיבות ומהתמשכות הקשר, שהעבירות אינן ספונטניות אלא כרוכות בתכנון מוקדם ובמודעות מתמשכת למתרחש, מה גם שהן נפסקו לא ביוזמת הנאשם אלא נוכח חשיפתם על ידי המתלוננת להוריה.

23. כשמדובר בעבירות מין, טיבו הפיסי של מעשה העבירה אינו הגורם היחיד המשפיע על מידת הפגיעה, אלא, יש לבחון את הנסיבות האופפות את המעשה, הרקע למעשה, ותוצאותיו. כך, יתכן שמעשים שמהפך הפיסי, אינם ברף הגבוה ביותר, אך לאור נסיבות עשייתו, כגון ניצול פער הגילאים והיחסים הקרובים בין הנאשם למתלוננת ולמשפחתה, כפי שנעשה במקרה שבפני, מהווים מעשים פוגעניים, ברף חומרה גבוה ובעלי השלכות קשות.

24. ואכן, כעולה מתסקיר נפגעת העבירה, במקרה דנן, עוצמתה של הפגיעה במתלוננת כתוצאה ממעשיו של הנאשם, היא משמעותית. מלבד הקשיים הבסיסיים שחווה, המתלוננת תיארה סימפטומים האופייניים לנפגעי טראומה, אשר החלישו את יכולתה לתפקד ולהתפתח בהתאם לגילה. בשל איוני הפגיעות, גילה הצעיר של המתלוננת והפגיעה בה על ידי מבוגר, שנתפס באותה עת כאהוד ומקובל במשפחתה, כדרך התמודדות היא מנהלת חיים המאופיינים בעיקר בהתנהגות הישרדותית, צמצום וניתוק רגשי. תהליך התפתחותה עוות, כמו גם משימות הסתגלות ראשוניות המהוות את הבסיס לבניית העצמי והזהות. מדובר בנזקים קשים ועמוקים שעלולים ללוות אותה לאורך חייה.

25. בנוסף, מעבר לנזק הקונקרטי אשר הוצג במסגרת התסקיר, אבהיר, כי הפסיקה הכירה בעבר בצלקות הנפשיות הנחרטות בנפשם של קטינים נפגעי תקיפה מינית ובכך שאותות הפגיעה המינית עתידים ללוות את

קורבנות העבירה שנים ארוכות, תוך פגיעה בתפקודם השוטף במסגרות החיים השונות, הזוגיות, החברתיות, האישיות והאחרות (ראו למשל ע"פ 6690/07 **פלוני נ' מ"י**, 10.3.08, סעיף 6 לפס"ד).

26. לקולא אציין, כי מעשיו של הנאשם לא לוו בהפעלת כוח או באיומים כלפי המתלוננת.

27. אשר **למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מלמדת כי בעניינם של נאשמים אשר הורשעו בעבירה בה הורשע הנאשם, בדרך כלל נקבעו מתחמי ענישה המשתנים ממקרה מקרה בהתאם לנסיבות הקונקרטיות בכל אחד מהם:

א. בת"פ 50428-06-17 **מדינת ישראל נ' שאול שמאי**, הורשע נאשם בביצוע מעשים מגונים בתלמידותיו הקטניות בעת היותו מורה (ריבוי מקרים), וצירף תיקים נוספים בהם הורשע במעשים מגונים בקטינה ובעבירה של איסור עיסוק במוסד לאחר הרשעה בעבירת מין. נקבע כי מתחם העונש הראוי בגין כל עבירת מין נע בין שנתיים לחמש שנות מאסר.

ב. בע"פ 3659/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, נדחה ערעורו של מערער שהורשע על יסוד הודאתו, בעבירה של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים (ריבוי מקרים), לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, עבירה אשר יוחסה לו בכתב אישום מתוקן בשנית. נקבע מתחם ענישה הולם הנע בין 3-5 שנות מאסר לכל עבירה. על הנאשם הושת עונש של 3 שנות מאסר לריצוי בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת בסך 75,000 ₪.

ג. בת"פ 17885-04-10 **מדינת ישראל נ' רן אילני**, הנאשם הורשע בעבירה של מעשה מגונה, בגין מקרה חד פעמי כאשר בהיותו אחראי על ספריה בישוב קהילתי, ביקש מילד כבן תשע שנים, להתלוות אליו לשירותים של הספרייה, שם החל הנאשם ללטף את גבו, רגליו, צווארו, בטנו וראשו של המתלונן. נפגע העבירה ביקש מהנאשם, כי יחדל ממעשיו, והאחרון עשה כן רק לאחר שהמתלונן חזר על בקשתו מספר פעמים. נקבע מתחם ענישה הולם שנע בין 6 חודשי מאסר בפועל לבין 24 חודשי מאסר בפועל והוטל על הנאשם עונש מאסר לריצוי בפועל של 15 חודשים וכן פיצוי נפגע העבירה בסך 15,000 ₪.

ד. ברע"פ 7899/14 **פלוני נ' מ"י**, נדחה ערעור ובקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בבית משפט השלום, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של מעשה מגונה בקטין לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין, בנסיבות סעיף 345(א) לחוק, בכך שהנאשם קרא לקטין שעמד בתור לקנות פלאפל עם בן דודו, ומשניגש הקטין לנאשם, המבקש שם ידו מעל למכנסיו ובהמשך הכניסה מתחת למכנסיו וליטף את ישבנו של הקטין. בתגובה הקטין ברח מן המקום יחד עם בן דודו. נקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 9 חודשי מאסר פועל ועד ל-24 חודשי מאסר בפועל. בית משפט השלום גזר על הנאשם עונש של 14 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, ופיצוי למתלונן בסך 10,000 ש"ח.

ה. בת"פ 32357-07-20 **מדינת ישראל נ' מועלם**, הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בביצוע עבירות של מעשה מגונה בקטין (ריבוי מקרים), לפי סעיף 348(א) יחד עם סעיף 345 (א)(3) לחוק העונשין. בין היתר, במספר הזדמנויות, נפגשו הנאשם והקטין, הקטין חשף את איבר מינו, הנאשם ליקק את איבר מינו של הקטין ונגע בו באמצעות ידיו. המעשים הופסקו נוכח חשיפתם על ידי אם הקטין. נקבע מתחם ענישה הולם הנע בין 20-40 חודשי מאסר בפועל, והוטלו על הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי למתלונן בסך 5,000 ₪.

ו. בת"פ 19132-02-12 **מדינת ישראל נ' מ' ז' ש'**, הורשע הנאשם בביצוע עבירות של מעשה מגונה בקטינה בת למטה מ-14 שנים ובניסיון לבצע מעשה מגונה בקטינה בת למטה מ-14 שנים. הנאשם תפס פעמיים בכוח את הקטינה, שהינה חברתה של בנותיו, והושיב אותה על רגלו ובהמשך הצמיד אותה לקיר, נצמד אליה מאחור, לא אפשר לה לזוז ונגע באיבר מינה מעל לבגדיה. בית המשפט נתן משקל לקשר שבין האלימות והפגיעה המינית שחוזה הנאשם לבין מעשיו. נקבע מתחם עונש הולם באישום הראשון שבין שמונה חודשי מאסר לבין 8-10 חודשי מאסר ובאישום השני מתחם שבין 12-24 חודשי מאסר. הנאשם נדון ל-12 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 3,000 ₪.

ז. בת"פ 26650-06-11 **מדינת ישראל נ' כהן**, הורשע הנאשם בביצוע מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים. הנאשם נעמד בסמוך לקטין ונצמד אליו. הוא מישש את אזור חלציו מספר פעמים ואף אחז במכנסיו של הקטין וניסה להורידם. הנאשם חזר על מעשיו פעם נוספת. בית המשפט נתן משקל לכך שהנאשם לא נטל אחריות למעשיו. נקבע כי מתחם הענישה הראוי במקרים אלו נע בין 9-30 חודשי מאסר בפועל. הנאשם נדון ל-12 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי בסך 5,000 ₪.

28. לאור כל האמור לעיל, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה שלפנינו, לעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים ולמדיניות הענישה הנוהגת, **סבורני כי מתחם העונש ההולם, הינו מתחם שתחתיתו ב-20 חודשי מאסר בפועל ורומו ב-40 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית בדמות מאסר מותנה, פיצוי שנע בין 5,000 ועד 50,000 ש"ח וקנס שנע סביב אלפי שקלים.**

29. במקרה שלפניי, **לא מצאתי כי קיימים שיקולים המצדיקים חריגה ממתחם הענישה לקולא או לחומרא.**

30. נוסף לאמור לעיל, יצוין כי בהתאם להוראת סעיף 355 לחוק העונשין, לא יפחת עונשו של אדם שהורשע בעבירה לפי סעיפים 345, 348(א), מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו. עוד נקבע בסעיף האמור, כי עונש מאסר לפי סעיף קטן (א) לא יהיה, בהעדר טעמים מיוחדים, כולו על-תנאי. הוראות החוק שבנדון מצביעות על החומרה היתרה אותה מייחס המחוקק לעבירה בה הורשע הנאשם ובהתאם להן. העונש הקבוע בצדה של העבירה בה הורשע הנאשם (סעיף 348(א) לחוק) הוא שבע שנות מאסר. על כן, בהיעדר טעמים מיוחדים, לא יפחת עונשו של הנאשם)

לרבות מרכיב המאסר המותנה (מעונש של 21 חודשי מאסר.

גזירת העונש ההולם

31. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, הענישה היא לעולם אינדיווידואלית. ביטוי פרקטי לאותה גישה ענישה, ניתן למצוא בפסיקתם של בתי המשפט השונים אשר במקרים בהם הואשמו הנאשמים בביצוע מעשים דומים לאלו שביצע הנאשם, ואף חמורים או קלים מכך, הם מצאו לנכון להשית עונשים שונים, כפי שהוצג דלעיל.

32. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא'). במסגרת נסיבות אלו, יש לתת את הדעת לשיקולי ההרתעה בגדרו של המתחם, בשים לב לחומרת העבירות, לערכים המוגנים שנפגעו ולצורך להיאבק בביצוע עבירות מסוג זה באמצעות ענישה משמעותית ומרתיעה.

בהקשר זה יצוין, כי בית המשפט העליון פסק בשורה ארוכה של פסקי דין, כי כאשר מדובר בעבירות מין המבוצעות בקטינים, גובר השיקול ההרתעתי של הנאשם ועבריינים מסוגו, כמו גם הצורך בהגנה על הציבור מפניהם, על פני שיקולים אישיים או נסיבות מקלות של נאשם זה או אחר; השיקול המרכזי בעבירות אלו הוא טובתם של הקטינים, בין אלה שנפגעו בפועל על ידי הנאשם, ובין אלה העלולים להיפגע ממעשיו בעתיד. עוד נאמר, בפסקי דין אלו, כי העונש המוטל חייב לשקף את הזעזוע והסלידה של הציבור ממעשים כאלה, לבל ייווצר חלילה הרושם המוטעה שגופו של הקטין, נפשו וכבודו - הם הפקר (ראו לעניין זה ע.פ. 1/97 דאודאי נ' מדינת ישראל; ע"פ 5208/99 שורני נ' מדינת ישראל, 1196/02 מדינת ישראל נ' בלנק) ע"פ 1339/94 מדינת ישראל נ. פלוני, ת"פ 24462-05-16 מדינת ישראל נ' מימון)

33. עוד במסגרת הנסיבות, יש לתת את הדעת לכך שהנאשם לא התנצל על מעשיו ואינו מגלה כל חרטה, כל תובנה, ולו קלה ביותר, לחומרת מעשיו ולנזקים שגרם, ואם לא היה די בכל אלה, הרי לכל אורך הדרך, לא בחל הנאשם בהכפשת המתלוננת וטען כלפיה טענות שונות בניסיון שאלו יובילו לזיכוי מהמיוחס לו.

34. כן יש לתת את הדעת לעברו הפלילי של הנאשם, הכולל הרשעות רבות בעבירות רכוש ואלימות, הגם שאין המדובר בעבירות מין וכן בעת מתן גזר הדין עברו הפלילי התיישן, ועל כן לא יינתן לכך משקל ממשי.

35. באשר לחלופי הזמן מעת ביצוע העבירה, כידוע, שיהיו ממושך של רשויות התביעה בהגשת כתב אישום בעטייה של התנהלות רשויות התביעה עשוי להביא להקלה בעונש, בהתחשב, בין היתר במשך השיהוי וטעמיו, בחומרת העבירה וטיבה, בנזק שנגרם לנפגע העבירה ובתרומת התנהלותו של הנאשם לעיכוב (ראו דברי כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 4603/17 **אדרי נ' מדינת ישראל** [16.7.19], פסקה 33; וכן בע"פ 7989/17 **דשקוב נ' מדינת ישראל** [18.4.18]). עם זאת, בעניינו אין מדובר בשיהוי כה ניכר מהגשת התלונה ועד להגשת כתב האישום, אלא בפרק זמן של פחות משנה. לפיכך, המקרה שבפנינו, בנסיבותיו החמורות, אינו נמנה עם המקרים

הקיצוניים, המצדיקים, מפאת שיהיו, הקלה ממשית בעונש.

36. ביחס לחלוף הזמן מעת הגשת כתב האישום ולהתארכות ההליכים, לנוכח העובדה, כי המדובר בתיק בו כפר הנאשם ונשמעו ראיות, אין המדובר בפרק זמן חריג במשכו. אך מעבר לאמור, התנהלות הנאשם, במקרה זה, לא הייתה שגרתית, והביאה להתארכות נוספת של ההליך: הנאשם לא שיתף פעולה כראוי עם ההליכים המשפטיים, לא התייצב ל 8 דיונים שנקבעו בעניינו, והוצאו נגדו צווי הבאה, עד אשר נעצר לצורך מתן עדותו בבית המשפט. והרי שרוב הדחיות נבעו מהנאשם ואין לו אלא להליך על עצמו.

37. מנגד, לזכותו של הנאשם יש לתת את הדעת, לנסיבותיו האישיות, כפי שעולה מהמסמכים שהוגשו בעניינו, ובהן העובדה כי הינו נפגע פעולות איבה ובעל תעודת נכות, וכן אובחן כלוקה בפוסט טראומה והפרעת אישיות. כמו כן, יש לקחת בחשבון את התקופה הארוכה בה שהה הנאשם במעצר מאחורי סורג ובריח במסגרת ההליכים דנן, על כל המשתמע מכך, אם כי לעניין זה יינתן משקל שאינו רב, לאור העובדה כי לאחר עדותו של הנאשם, בית המשפט הורה על שחרורו בתנאים שהוקלו מעת לעת, עד אשר נקבע כי יוכל להשתחרר בכפוף לחתימה על ערבות עצמית בלבד, אך הנאשם בחר להישאר במעצר.

38. לאור כל האמור לעיל, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, מצאתי כי במקרה דנן יש ליתן הבכורה לעיקרון ההלימה, המחייב השתת עונש ממשי, שישקף את הסלידה ממעשיו של הנאשם, את מידת הפגיעה במתלוננת ואת עיקרון ההרתעה והגמול, הן כלפי הנאשם עצמו, אשר אינו מגלה תובנה למעשיו, והן כלפי כלל הציבור. סבורני כי מעשיו החמורים של הנאשם, מידת הנזק שגרם והעדר נטילת אחריות אף מחייבים הטלת עונש שאינו על הרף הנמוך של המתחם.

סוף דבר

39. לאור כל האמור לעיל, בהביאי בכלל חשבון את שיקולי הגמול וההרתעה, לצד השיקולים לקולא ביחס לנאשם בנסיבותיו, ולאחר שנתתי דעתי למתחם הענישה ההולם, למכלול הנסיבות, לטיעוני הצדדים, לדברי הנאשם ולתסקיר נפגעת העבירה, מצאתי לנכון למקם את עונשו של הנאשם ברף האמצעי של המתחם ולהשית עליו את העונשים הבאים:

מאסר - מאסר בפועל לתקופה של 27 חודשים, מתקופת מאסרו ינוכו ימי המעצר בתיק זה בהתאם לרישומי שב"ס.

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו יעבור על עבירה נוספת בה הורשע.

קנס - קנס בסך של 7,500 ש"ח או מאסר למשך 35 יום תחתיו; הקנס ישולם בתוך 60 יום מהיום. פיגור בתשלום

יעמיד לפירעון מידי את יתרת הקנס שטרם שולמה ויחייב את הנאשם בתשלום תוספת פיגורים כחוק.

פיצוי - הנאשם ישלם למתלוננת פיצוי בסך של 25,000 ש"ח. הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם עד ליום 10.5.22 ובכל 10 לחודש שלאחר מכן. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר למתלוננת על פי כתובת שתמסור המאשימה בתוך 7 ימים.

ניתן לשלם את הקנס והפיצוי תוך 3 ימים מהיום, ללא צורך בשובר תשלום, באמצעות הצגת תעודת זהות:

- בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.
- מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000;
- במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שב"ס ידאגו להעביר עותק הפרוטוקול לנאשם.

ניתן והודע היום ה' אדר ב' תשפ"ב, 08/03/2022 במעמד הנוכחים.

שי ברגר, שופט

הערת בית המשפט:

הדיון באמצעים טכנולוגיים (היוועדות חזותית- VC) - הסתיים. שב"ס מתבקשים לאפשר לנאשם לשוחח עם בא כוחו עם תום הדיון.

הוקלדעלידיאטה רוט